РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У. 12194/17
Дана 29.12.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва ,,P. I.S. A. S.” d.o.o. Б., ул. ..., кога заступа законски заступник, директор С. К., против туженог органа Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 6/0-03-23/2017-11 од 12.07.2017. године, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем у ставу I диспозитива, утврђује се да је концентрација настала стицањем појединачне контроле од стране друштва ,,P. I. S. A. S.” d.o.o. Б., са седиштем на адреси ..., Б., матични број ... над друштвом ,,A.” d.o.o., са седиштем на адреси ..., Б., матични број ..., спроведена супротно законској обавези прибављања претходног одобрења за спровођење концентрације од Комисије за заштиту конкуренције. Ставом II диспозитива утврђује се да концентрација из става I диспозитива овог решења испуњава услове дозвољености из члана 19. Закона о заштити конкуренције. У ставу III диспозитива решења одређује се мера заштите конкуренције учеснику на тржишту, овде тужиоцу, у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини од 6.718.337,50 динара. Ставом IV диспозитива решења налаже се учеснику на тржишту да изврши уплату новчаног износа на име мере заштите конкуренције из става III диспозитива овог решења, на рачун буџета Републике Србије са позивом на број, све означено у диспозитиву овог решења, општине, града, односно територије. Ставом V диспозитива одређује се рок тужиоцу, од три месеца од дана

пријема решења за извршење налога из става IV диспозитива овог решења, под претњом принудног извршења које спроводи Пореска управа у складу са прописима којима се уређује наплата пореза. Ставом VI налаже се тужиоцу да у року од пет дана од дана извршења налога из става V диспозитива овог решења, Комисији за заштиту конкуренције достави доказ о извршеној уплати.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.08.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба поступка. Наводи да је диспозитив решења у супротности са образложењем, односно доказима у списима, а из утврђених чињеница изведен је погрешан закључак, те је материјално право погрешно примењено. Указује да је закључком туженог органа 6/0-03-888/2016-1 од 28.12.2016. године, по службеној дужности покренут поступак ради испитивања концентрације која је спроведена, иако није одобрена у складу са Законом о зашитити конкуренције, а која је настала стицањем контроле од стране тужиоца над друштвом ,,А.” d.o.o., односно да је цео поступак покренут по аутоматизму туженог, не узимајући у обзир поступак који је претходио, те је на основу тако покренутог поступка донето решење које нема основа у закону. Напомиње да је тужилац куповином удела у висини од 50% стекао заједничку контролу са једним чланом друштва ,,А.” d.o.o. Б., Ј. А., да је концентрација била одмах пријављена туженом органу који је након детаљног испитивања друшатва и њихових позиција на релевантном тржишту донео решење 13.03.2015. године, којим се концентрација одобрава, а да је након мање од годину дана Уговором од 25.12.2015. године, члан друштва ,,А.” d.o.o. Б., Ј. А., са којим је тужилац имао заједничку контролу, одлучио да иступи из друштва, па се по праву прече куповине прво обратио тужиоцу са понудом за продају удела у овом друштву, коју понуду је тужилац прихватио и постао власник 100% удела у друштву ,,А.” d.o.o. Б.. У вези с тим истиче, да Закон о заштити конкуренције не наводи да је за свако додатно стицање удела у друштву потребно да се тражи одобрење од Комисије, нити да је повећање удела нека ,,нова концентрација”. Како је тужилац приликом прве куповине удела већ стекао контролу над друштвом ,,А.” d.o.o. Б., сматра да се даља промена, односно куповина, не може сматрати новом контролом, а још мање концентрацијом, већ искључиво статусном променом, а нарочито имајући у виду анализу туженог органа, којом је утврђено да се концентрацијом ова два друштва ништа не мења на тржишту, тако да је апсолутно свеједно да ли тужилац има већинску контролу или потпуну. С тога је, по мишљењу тужиоца, апсурдно пријављивати Комисији сваку промену која се деси над уделима у неком друштву, поготову у тако кратком периоду и између лица која су већ чланови истог друштва, а потпуно би била другачија ситуација да је удео купило неко треће лице, због чега би било потребно извршити нову анализу и видети да ли је настала нека значајна концентрација на тржишту која би можда друштво довела у доминантан положај. Истиче да је наведени став тужиоца у складу са чланом 17. став 2. Закона о заштити конкуренције, који цитира у тужби. Међутим, тужени орган је у обавештењу од 04.05.2017. године и оспореном решењу заузео став да се наведени члан закона не може применити на конкретну ситуацију, зато што се не ради о трансакцијама које се реализују између истих учесника на тржишту, код чињенице да су у другој трансакцији, у предметној концентрацији, учесници били

тужилац и друштво ,,А.” d.o.o. Б., али је тада друштво ,,А.” d.o.o. Б., било у власништву тужиоца и физичког лица А. Ј.. Овакво тумачење туженог органа, по мишљењу тужиоца, није прихваљиво и није у духу Закона о заштити конкуренције, јер је у наведеном члану закона, потпуно јасно и недвосмислено написано, да се ова норма односи на учеснике на тржишту, што су у овом случају привредна друштва, а не на њихове власнике. Сматра да је Комисија у оспореном решењу одобрила последњу у низу трансакција, јер је навела да се члан 17. Закона о заштити конкренције, примењује на трансакције између истих учесника на тржишту које се одвијају у више фаза у оквиру законом прописаног временског периода.Такође, Комисија паушално наводи да у закону нигде није написано да предметна концентрација заједно са претходном чини једну концентрацију. Посебно наглашава да није јасно зашто тужени орган у оспореном решењу помиње Европско законодавство и упоредну праксу, када се на право Републике Србије примењује Европско – континентални правни систем, а не англосаксонски, те пракса упоредног законодавства не представља извор права, па сматра да је тужени орган своје наводе у вези са изнетим морао да образложи и законски аргументује, а не паушално, како је то учинио. На основу свега наведеног, тужилац сматра да наводи Комисије представљају доказ да је тужени орган селективно применио Закон о заштити конкуренције, јер изнетим наводима противуречи сам себи. Наиме, тужени орган је нашао да се концентрација не одвија између истих учесника, па се не може применити члан 17. наведеног закона, а што тужилац сматра да није тачно. Тужилац, такође, сматра да није тачно, да се ова одредба не примењује, јер тужилац није изјавио намеру приликом прве трансакције за стицање остатка друштва. Ако би се применило и језичко тумачење, по мишљењу тужиоца, дошло би се недвосмислено до закључка да је у конретном случају у питању једна концентрација. При томе тужени орган не наводи где је у закону прописана намера даљег преузимања приликом прве трансакције. Даље у тужби указује на контрадикторне и нејасне наводе туженог органа у вези примене члана 62. став 4., којим је прописан рок за доношење решења у поступку покренутом по службеној дужности, односно примену одредбе члана 65. став 2. истог закона, применом које одредбе би се концентрација сматрала одобреном уколико се не донесе решење по пријави концентрације у законом прописаном року. У вези стим истиче да је тужени орган покренуо поступак по службеној дужности закључком од 28.12.2016. године, а да је након протека рока од четири месеца, прописаног одредбом члана 62. став 4. Закона о заштити конкуренције, који је истекао 28.04.2017. године, донео решење 12.07.2017. године. Стога није јасно зашто се наведени рок не би примењивао у конкретном случају и зашто не би у конкретном случају важила претпоставка да је донето решење којим се одобрава концентација, када је исто предвиђено у члану 65. став 2. истог закона. Налази да су неосновани и наводи туженог органа да се рокови примењују само када је поступак покренут на захтев странке, јер је у закону прописано да се примењује рок када је поступак покренут по службеној дужности, па није јасно одакле Комисија износи закључак да се рок примењује само ако је поступак покренут по захтеву странке. Како се тужени орган позвао и на Уредбу о садржини и начину подношења пријаве концентрације (,,Службени гласник РС”, бр. 5/2016), која уводи могућност пријаве у скраћеном облику, то тужилац указује да није јасно зашто и како тужени орган примењује ретроактивно Уредбу из 2016. године на концентрацију из 2015. године. Наведено је

противно одредби члана 197. Устава Републике Србије, па тужени орган директно крши ову одредбу Устава. Тужилац сматра да је повређена и одредба члана 68. став 1. тачка 4. Закона о заштити конкуренције, јер је тужени орган погрешно закључио да су се, у смислу ове одредбе закона, стекли услови за одређивање мере заштите конкуренције, а не мере процесног пенала. Ово стога што се у конкретном случају не ради о кашњењу са подношењем пријаве концентрације, већ о спровођењу концентарције за коју није издато одобрење Комисије, па сматра, да како пријава концентације није била поднета туженом органу, то тужени орган ову меру није могао ни да одреди. Наиме, тужени орган је својим решењем одобрио концентрацију, што искључује примену мера заштите конкуренције, па је неправилно тумачње туженог органа да се мером заштите конкуренције кажњава и учесник који није нарушио конкуренцију, јер се на таквог учесника, чија конкуренција је одобрена и није недозвољена, примењују процесни пенали, који кажњавају кашњење са пријавом, а све у смислу члана 70. Закона о заштити конкуренције. С тога је тужени орган требало да благовремено одреди плаћање процесних пенала, предвиђених чланом 70. став 1. тачка 3. наведеног закона, а не меру заштите конкуренције. Указује да је одређивање наведене мере застарело, имајући у виду рок прописан чланом 70. став 4. Закона о за штити конкуренције, односно рок од годину дана од дана пропуштања радње из става 1. овог члана. Ово с тога јер је Уговор којим је настала концентрација закључен 25.12.2015. године, док је закључак о покретању поступка ради испитивања концентрације донет 28.12.2016. године, односно после више од годину дана, чиме је тужени орган изгубио право да наведену меру одреди. С тога је тужени орган, одређујући меру заштите концентрације у облику плаћања новчаног износа у висини одређеној ставом I диспозитива решења, поступио супротно члану 17., 70. став 1. тачка 3. и члану 62. Закона о заштити конкуренције. На основу свега наведеног тужилац предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и сам реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције и обавеже туженог да тужиоцу надокнади трошкове поступка.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, у поступку у коме није било повреде правила поступка од утицаја на решење управне ствари, на основу правилно утврђеног чињеничног стања, тужени орган донео одлуку као у ставу I – VI диспозитива оспореног решења, правилном применом материјалног права на које се позвао у овом решењу. Ово из разлога што из образложења оспореног решења и списа предмета произлази да је тужени орган закључком број 6/0-03-888/2016-1 од 28.12.2016. године, покренуо поступак по службеној дужности, ради испитивања

дозвољености концентарције која је реализована, а није одобрена у складу са Законом о заштити конкуренције, а која концентрација је настала стицањем појединачне контроле од стране тужиоца над друштвом ,,А.” d.o.o. Б., а који поступак је покренут на основу информација достављених тужиоцу, као и извршеног увида у регистар Агенције за привредне регистре Републике Србије, на основу чега је Комисија дошла до сазнања да је тужилац стекао контролу над друштвом ,,А.” d.o.o. Београд, тако што је као власник 50% удела у овом друштву купио преостали 50% удела од другог члана овог друштва тј. од његовог сувласника, J. A., чиме је извршена промена заједничке контроле над друштвом ,,А.” d.o.o., у појединачну контролу над овим друштвом. Тужени орган је, пре донетог оспореног решења, претходо, у скраћеном поступку, по пријави концентрације решењем број 6/0-02-146/2015-7 од 13.03.2015. године, одобрио концентрацију која је настала променом вршилаца заједничке контроле над друштвом ,,А.” d.o.o., на тај начин што је тужилац куповином 50% удела у овом друштву од његовог дотадашњег власника и члана T. J. постао његов други члан и контролор. Увидом у регистар Агенције за привредне регистре, тужени орган је утврдио да је дана 06.06.2016. године, донето решење БД 44936/2016, којим се региструје промена података код друштва ,,А.” d.o.o., на тај начин што се из регистра брише A. J. као дотадашњи власник од 50%, и уписује тужилац као власник 100% удела у наведеном друштву, и утврдио да је решењем наведене Агенције БД 50974/2016 од 23.06.2016. године, извршена и промена законског заступника друштва ,,А.” d.o.o., услед промене директора овог друштва, с тим да је 27. септембра извршена и промена заступника огранка ,,А.” d.o.o. Ч. – Огранак складиште ,,А. Б.”, са седиштем ..., Б.... Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је тужени орган нашао да ова пословна трансакција представља промену облика контроле из заједничке у појединачну, што представља концентрацију, а која је спроведена без одобрења, односно да тужилац и поред тога што је имао законску обавезу да пријави ову концентрацију туженом органу ради одобрења, то није учинио. Наиме, на основу јавних доступних података о укупним приходима које су учесници у концентрацији остварили на светском тржишту и тржишту Републике Србије у обрачунској години која претходи години стицања контроле, односно спровођења концентрације, које је тужени орган утврдио и у образложењу оспореног решења дао детаљне податке о томе, тужени орган је нашао да су учесници у концентрацији остварили приходе, односно да је тужилац у години која је претходи години у којој је концентрација спроведена (2014 година), освтарио приход од 1.900.464.000,00 динара (око 15,7 милиона еура), а друштво ,,А.” 8.600.894.000,00 динара (око 71,1 милиона еура), па како је тужени орган правилно нашао да је тужилац на наведени начин испунио услове прописане чланом 61. став 1. тачка 2. Закона о заштити конкуренције (,,Службени гласник РС”, бр. 51/09 и 95/13), то је правилно утврдио да је тужилац као учесник који стиче контролу, у смислу одредбе члана 63. став 3. истог закона, имао обавезу да пријави концентрацију, која до дана доношења закључка о покретању испитног поступка није била пријављена у складу са законом. Стога је тужени орган правилно донео закључак од 28.12.2016. године, ради испитивања да ли спроведена концентрација испуњава услове дозвољености, у смислу члана 19. Закона о заштити конкуренције, у ком поступку су, према образложењу оспореног решења и списима предмета, позвана сва лица да учествују, а која располажу подацима, исправама или другим релевантним информацијама, које могу допринети правилном

утврђивању чињеничног стања у овом поступку. По оцени Управног суда, из списа предмета и образложења оспореног решења, даље произлази да је тужени орган правилно утврдио чињенично стање на основу достављених података и документације, као доказа на којима је засновао оспорено решење, а које је доставио тужилац 22.02.2017. године, поступајући по налогу из закључка туженог органа бр. 6/0-03-23/2007-7 од 03.02.2017. године, датом због тога што ове податке и документацију тужилац није био доставио поднеском под истим бројем од 24.01.2017. године. Након утврђивања странака у поступку и њихове регистроване претежене делатности наведене у образложењу оспореног решења, као и анализе пословања ових друштава као учесника у концентрацији, тужени орган је правилно утврдио чињенично стање које се односи на куповину 50% дела у Привредном друштву „А.”d.o.o., од стране тужиоца на основу Уговора о преносу удела у Привредном друштву „А.”d.o.o., закљученом 25.12.2015. године, на основу ког уговора је тужилац постао једини власник друштва „А.”, будући да је он већ био његов сувласник, са уделом од 50% основног капитала друштва „А.” d.o.o.. Како је, и по оцени суда, тужени орган правилно утврдио да контролу над друштвом „А.” d.o.o., сада врши један власник односно тужилац, а не више два власника, тужилац и А. Ј., као у претходном периоду, то је правилно закључио да је извршена промена контроле из заједничке у појединачну контролу над друштвом „А.”d.o.o., и да је на основу овог уговора, дана 06.06.2016. године, извршена у Агенцији за привредне регистре и промена уписа у вези са власништвом удела. Тужени орган је на основу овако утврђеног чињеничног стања правилно нашао да постоји обавеза подношења пријаве концентрације због стицања појединачне контроле над привредним друштвом, настале управо закључењем Уговора од 25.12.2015. године, а коју тужилац није пријавио туженом органу. У том смислу правилно је закључивање туженог органа да у свим случајевима промене облика контроле, дефинисане у члану 5. став 2. Закона о заштити конкуренције, услед преласка из заједничке у појединачну контролу над циљним друштвом, долази до нове концентрације у смислу члана 17. став 1. тачка 2. Закона, која мора бити пријављена Комисији ради одобрења, у року из члана 63. став. 1 Закона.

Имајући у виду утврђено, Суд налази, да је тужени орган наводе тужиоца, којима је указао да се стицање преосталих 50% удела у друштву „А.”d.o.o., може сматрати додатним стицањем удела у друштву, правилно оценио као неосноване, јер је правилно закључио да се, у конкретном случају ради о стицању појединачне контролне друштва „А.”d.o.o., због чега је и настала нова концентрација. Тужени орган је правилно закључио да би се додатним стицањем удела сматрало оно додатно стицање удела након стечене појединачне контроле коју тужени орган претходно одобри. У прилог наведеном, тужени орган је у образложењу оспореног решења указао и на решења која су објављена на интерент сајту туженог органа, као и на праксу у Европској унији, у чијем се праву промена из заједничке у појединачну контролу сматра концентрацијом, а са стим у вези су без утицаја наводи тужиоца којима указује да судска пракса у нашем правном систему није извор права, јер оспорено решење није донето применом упоредне праксе, већ применом одредаба Закона о заштити конкуренције Републике Србије, које су у оспореном решењу цитиране и за чију примену су дати аргументовани разлози. Тужени орган је за потврду наведеног става указао и на Уредбу о садржини и начину подношења пријаве концентрације („Службени

гласник РС”, бр. 5/2016), наводећи да, према члану 6. став 1. тачка 3., наведене уредбе, учесник на тржишту може да поднесе пријаву концентрације у скраћеном облику, ако стекне појединачно право контроле над учесником на тржишту над којим већ има заједничку контролу. Тужени орган је констатовао да је овом уредбом само уведена могућност подношења скраћене пријаве, а коју могућност пружа и право Европске Уније, које уводи при томе само могућност да се таква концентрација оцењује у скраћеном поступку, с обзиром на то да се у тим случајевима по правилу ради о концентрацијама које не нарушавају конкуренцију, при чему наведена уредба у доношењу оспореног решења није непосредно примењена.

Имајући у виду изложено, и по оцени Управног суда, тужени орган је правилно оцени наводе тужиоца којима је тужилац истицао пропуст туженог органа да правилно примени одредбу члана 17. став 2. Закона о заштити конкуренције. Ово стога што је тужени правилно нашао да се у конкретном случају не може применити члан 17. став 2. наведеног закона на концентрацију која је предмет испитивања, јер је правилно закључио да се не ради о трансакцијама које се реализују између истих учесника на тржишту, с обзиром да су у првој и другој трансакцији између тужиоца и друштва „А.”d.o.o., у овим концентрацијама били различити власници друштва „А.”d.o.o., па се не може говорити о трансакцији која се реазлизује између истих учесника на тржишту. Уз то је тужени орган дао правилно објашњење у односу на трансакције настале између истих учесника, које су се могле сматрати једном концентрацијом, у смислу члана 17. став 2. Закона о заштити конкуренције.

Тужени орган је, по оцени Управног суда, правилно оценио, као неосноване и наводе којима је тужилац указао да је тужени орган дошао до погрешног закључка да су се стекли услови за одређивање мере заштите конкуренције из члана 68. став 1. тачка 4. Закона о заштити конкуренције, односно да је требало благовремено тужиоцу одредити плаћање процесних пенала, у смислу члана 70. став 1. тачка 3. наведеног закона. Ово с тога што је тужени орган дао правилно образложење, да се учеснику на тржишту може одредити мера процесног пенала, у смислу наведеног члана закона, само ако се пријава концентрације поднесе после рока из члана 63. став 1. Закона о заштити конкуренције. Имајући у виду да се у конкретном случају поступак не спроводи по пријави концентрације, у скраћеном облику, већ по службеној дужности туженог органа у циљу испитивања постојања и дозвољености концентрације у смислу члана 19. Закона о заштити конкуренције, то је правилно тужени орган у конкретном случају одредио меру заштите конкуренције, а не меру процесног пенала. По оцени суда, тужени орган правилно нашао да је за одређивање мере заштите конкуренције суштина у томе да је концентрација спроведена и да није издато одобрење за њено спровођење, а да закон јасно наводи каква се мера у том случају изриче. Тужени орган је приликом одређивања мере заштите конкуренције, правилно применио одредбе чл. 57. и 68. Закона о заштити конкуренције и Уредбу о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера („Службени гласник РС”, бр. 50/2010), као и методологију за утврђивање висине новчаног износа мере заштите конкуренције дефинисане у смерницама за примену Уредбе за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите

конкуренције и процесног пенала, а које су донете и у примени су од 19.05.2011. године. При томе је, приликом одређивања висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције, тужени орган правилно имао у виду, као олакшавајућу околност, чињеницу да тужилац у поступку није био свестан да својом радњом може повредити закон, али да је према околностима по којима је радња предузета и с обзиром на своја својства, био дужан и морао бити свестан те могућности, да је у току трајања поступка добровољно сарађивао са туженим органом у циљу бржег, ефикаснијег и економичнијег окончања поступка, као и неспорну констатацију и чињеницу да је тужилац у поступку уредно поднео пријаву концентрације за 2015. годину када је стекао 50% удела у уруштву „А.”d.o.o. Тужени орган је, по оцени суда, правилно узео у обзир и износ таксе од 3.047.357,50 динара, која је морала бити уплаћена Комисији да је пријава поднета у складу са чланом 63. Закона о заштити конкуренције и правилно тужиоцу одредио меру заштите конкуренције у новчаном износу од 6.718.337,50 динара, који је у складу са примењеном одредбом закона, а представља износ мањи од 10% од укупног годишњег прихода оствареног на територији Републике Србије, обрачунатог у складу са чланом 7. став 1. Закона о заштити конкуренције. Тужени орган је правилно нашао да новчани износ мере заштите конкуренције, одређен у овом поступку, првенствено треба да има одговарајући ефекат на овакво понашање учесника на тржишту са циљем поштовања закона, уважавајући при том све објективне околности у конкретном случају, а имајући у виду и да би концентрација била одобрена тужиоцу да је пријављена и да није имала негативни ефекат на конкуренцију на тржишту Републике Србије, у складу са законом, Уредбом о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мере заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера и смерница. Оцењујући наводе којима је тужилац указао на протек времена за одређивање процесних пенала и доношење оспореног решења, тужени орган је правилно утврдио да предметна концентрација није пријављена туженом органу у смислу члана 61. Закона о заштити конкуренције, у року прописаном чланом 63. став 1. истог закона, а ради оцене и претходног одобрења спровођења, те да се у конкретном случају поступак не покреће захтевом странке, односно учесника у концентрацији, који захтев се подноси сагласно члану 63. Закона о заштити конкуренције. Како се у конкретном случају ради о поступку покренутом по службеној дужности, у циљу испитивања повреде конкуренције, то се не могу примењивати рокови прописани чланом 65. став 1. и чланом 64. став 2. Закона о заштити конкуренције, а са разлога наведених у образложењу решења, нити је протек рока из члана 62. став 4. Закона о заштити конкуренције од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

Имајући у виду чињенице и податке наведене у образложењу оспореног решења, тужени орган је правилно утврдио релевантно тржиште и правилно оценио да предметна концентрација неће произвести никакве хоризонталне ефекте, дајући за своју оцену јасне и детаљне разлоге у образложењу оспореног решења. Наиме, тужени орган је, са разлога датих у образложењу оспореног решења, за сва три релевантна тржишта производа, географски дефинисана на националном нивоу, односно као тржиште Републике Србије, у складу са својом надлежношћу, правилно закључио да се ради о две компаније које су претежно учествовале на различитим релевантним

тржиштима у оквиру ИТ сектора. Ово стога јер је утврдио да је друштво „А.”d.o.o., претежно било оријентисано ка малопродаји, док је тужилац оријентисан ка правним лицима који купују рачунарску опрему за сопствене потребе и врше увођење пословних програмских решења, на основу чега је тужени орган, и по оцени суда, правилно нашао да предметна концентрација не би изазвала негативне последице на претходно географски дефинисаним релевантним тржиштима производа.

Управни суд је ценио све наводе тужбе, али налази да су неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер су истицани и у поступку пред туженим органом и правилно оцењени у оспореном решењу, са разлозима које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Суд је посебно ценио навод тужбе којим се указује на ретроактивну примену Уредбе о садржини и начину подношења пријаве концентрације (“Службени гласник РС”, бт. 5/2016), па је нашао да је овај навод неоснован, јер ова уредба није директно примењена у доношењу оспореног решења, већ је, у циљу објашњења заузетог става, само наведена као пропис који даје могућност подношења пријаве концентрације у скраћеном облику, ако учесник стекне појединачно право контроле над учесником на тржишту над којим већ има заједничку контролу.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбре члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошова управног спора, а имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 29.12.2017. године, 14 У. 12194/17

Записничар **Председник већа-судија**
Снежана Вујачић,с.р. **Душица Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/АМ